

"Ik ken de mens niet".

Matth. 26:74.

Dat klinkt ons vreemd in de oren: Ik ken de mens niet...

Had je dat nu verwacht van een man als Petrus? Hoe kan een mens zo diep vallen?

Eenmaal beleed deze discipel: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God! En nu dit: Ik ken de mens niet. We kunnen heel aardig mediteren over de diepe val van Petrus. Ook de blik van Jezus op Petrus, en hoe de discipel bitter weende, geeft rijke stof tot het ontleden van de menselijke ziel.

Maar toen ik zojuist deze woorden las, grepen ze mij aan op een bepaalde manier. Achter het gordijn zag ik de mens, in al z'n naaktheid en blindheid. Niet alleen hij (Petrus), maar ik. Wij kennen God niet.

Wij kennen de mens niet.

Wat kennen wij dan wel? Niets! Wij zijn in de leugen geboren en getogen. God kennen wij niet. De mens kennen wij niet.

En wees niet toornig over mij,
wanneer ik U geen liefde bied.
Ik noem U, maar ik ken U niet,
ik buig mij, maar ik ben het niet
en mijn gebed is tegen mij.

't Is mij niet mogelijk iets te schrijven. Toch moet ik iets schrijven. Onvernuftiger dan iemand. Geen mensenverstand. Hoe is Zijn Naam? En hoe is de Naam van Zijn Zoon, zo gij het weet?

Spreek zelf in mij het rechte woord.

Zo vaak ik woorden voor U vond,
heb ik mij in mijn woord vermomd.
Nu wacht ik tot Gij zelve komt
en spreekt, zodat Uw knecht het hoort.

Ik ken de mens niet. Ik ken deze mens niet.
Maar dat is onmenselijk! Zō onmenselijk ben ik,
ik ben geen mens meer. Waarom ben ik geen
mens meer?

Omdat ik God niet ken en omdat ik de mens
niet ken.

Bittere waarheid: Ik ken de mens niet. Ik ken
DEZE mens niet. Deze mens is vreemd voor mij.
De God van deze mens is voor mij de onbekende
God. Aan mij wordt openbaar: Ik derf de heer-
lijkheid van God. Juist in mijn waan van te we-
ten, treedt mijn dwaasheid het meest aan het
licht.

Simon, Simon, als je ooit waarheid hebt ge-
sproken, dan spreek je het nu: Ik ken de mens
niet. Maar het is de bittere, vreselijke waar-
heid van het vlees.

Hier zinkt de rotsman beneden de dienstmaag-
den en de soldaten. Hier zinkt de belijder be-
neden het redeloze vee.

Hoort, gij hemelen, en neem ter ore, gij aarde!
Want de HEERE spreekt: Ik heb kinderen groot
gemaakt en verhoogd; maar zij hebben tegen Mij
overtreden.

Een os kent zijn bezitter, en een ezel de krib
zijns heren; maar Israël heeft geen kennis,
Mijn volk verstaat niet.

In deze zaal heeft Simon de vloek ingeroepen
over zichzelf, niet wetende dat deze vloek
gestalte krijgt in de Zoon des Mensen.

In deze zaal wordt de inbeelding van de mens
te schande. Zich uitgevende voor wijzen, zijn
zij dwaas geworden. Daarom zijt gij niet te ver-
ontschuldigen, o mens, wie gij zijt, die ande-

ren oordeelt; want waarin gij een ander oordeelt, veroordeelt gij uzelf; want gij, die anderen oordeelt, doet dezelfde dingen.

Indien nu onze ongerechtigheid Gods gerechtigheid bevestigt, wat zullen wij zeggen? Is God onrechtvaardig, als Hij toorn over ons brengt? (ik spreek naar de mens).

In deze zaal zal niemand overblijven dan God, en Hij, die zichzelf de Zoon des Mensen noemt. De waarheid, vrienden! Niets dan de waarheid. Wat is de waarheid? Dat ik God niet ken en dat ik de mens niet ken.

Nu zie ik de zaal langzaam leeg-sterven. Er is geen Godsvolk meer..er is geen soldatenvolk meer..er is geen Christusbelijder meer.

HIJ staat daar. HIJ, de Zoon des mensen. Hij staat met Zijn voeten in het vuur..in het voorportaal van de hel.

Jezus is blij geweest met de belijdenis van de eenvoudige visser uit Galilea. Waarom? Ach, die belijdenis van Simon was geen geschenk van Simon aan de Meester.

Simon weet het niet uit vlees en bloed. Hij weet niet uit zichzelf dat Jezus is de Christus, de Zoon van de levende God. Simon weet niets, en wij weten niets.

De hemelse Vader had het aan Petrus geopenbaard. In Petrus belijden hoorde Jezus het getuigenis van de Vader. Daarom is Jezus zeer verblijd geweest.

De belijdenis van Simon bevatte louter waarheid, en..de belijder is bij de koop ingesloten. Simon, Simon..wat sta je daar jezelf te vervloeken? 't Haalt niets meer uit: Jezus wordt een vloek. Voor jou! Voor jouw belijdenis "ik ken deze mens niet".

De werkelijkheid, vrienden! Niet anders dan de werkelijkheid. Wat zullen wij nog zeggen? Zullen we onszelf vervloeken? God vloeken en sterven?

Met Job onze geboortedag vervloeken? Met Jeremia de brenger van onze geboortetijd naar de hel wensen? Dat zal ons niet helpen! Het zonnetje zal nog wel even schijnen, en de regen daalt nog wel neer op onze harde koppen. Wat God doet, zal in eeuwigheid zijn; daar is niets aan toe of af te doen. God was in Christus. Ja, ik ken deze mens niet. Deze mens valt buiten mijn weten en denken. Geen enkele godsdienst, hoe christelijk ze zich ook noeme, kon deze mens uitdenken of voortbrengen. Hij is de Zoon des mensen.

Belijdenis der waarheid, de waarheid van het vlees, dat leugen is: Ik ken deze mens niet. Ik ken deze God niet. Simon, zie je de ogen van deze mens? Zie je die ogen, van tranen vol? Val je deze Jezus zo tegen met je gevloek? Of vragen die ogen je: Simon, weet je nu waarvoor ik hier sta? Simon, weet je nu waarom ik bid voor jou? Simon, ga maar weg, naar buiten. Huil maar wat. Ik ga ook naar buiten, naar de plaats van de honden en de leugenaars en de vloekers en de doodslagers. Simon, Simon! Jij hebt Mij niet gekend. Maar Ik heb jou gekend. Ik wist wat in je hart was. Mijn hart zal stil staan voor jou. Mijn hart zal ook weer gaan kloppen...voor jou.

Vlees en bloed zullen je het niet leren, maar Ik blijf voor je bidden. Vader, vergeef het hem, hij weet niet wat hij doet.

Simon, Ik weet WEL wat IK doe! Ik ga een plaats voor je bereiden in het huis van Mijn Vader. Ga nu naar buiten, Simon! Geef Mij plaats. Heden moet Ik nog belijdenis doen. Je hebt jezelf vervloekt, Simon. Je hebt dure eden gezworen. Zo heb je Mij plaats bereid aan het kruis.

Simon, je hebt de mens vervloekt, en je had gelijk. Vervloekt is de mens, die vlees tot

zijn arm stelt.

Toch heb je geen gelijk, Simon! Ik ga al naar buiten. Straks kom Ik terug. Ik zal zeggen: Simon, Ik ken je.

Wat zullen wij dan zeggen? Ik ben van gisteren (voorbij), en weet niets.

Wat zullen we nog meer zeggen? Hij! HIJ!

Want dit is het eeuwige leven: Dat wij de enige waarachtige God kennen, en Jezus Christus, die Hij gezonden heeft.

Eens zullen wij kennen, gelijk ook wij gekend zijn. Onze laatste gedachte zij: HIJ!

Heer, roep mij als Uw dwalend schaap,
dat U niet zoekt en U niet vindt.
Geef mij, als een die Gij bemint,
geef, dat ik als Uw eigen kind
Uw stem mag horen in mijn slaap.

D.C.O.

*

*